

Sygn. akt I PK 7/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa D.B.

przeciwko S. Spółce z o.o. w G.

o odszkodowanie związane z wypowiedzeniem umowy o pracę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 lipca 2017 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Spółecznych w S.

z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt III Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 22 czerwca 2016 r. oddalił apelację pozwanej S. Sp. z o.o. z siedzibą w G. od wyroku Sądu Rejonowego w E. z 21 marca 2016 r. zasądającego na rzecz powódki 13 974,63 zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem i oddalającego powództwo w pozostałym zakresie. Pozwana apelacją zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w części, to jest w zakresie zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki odszkodowania, rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania oraz nadania wyrokowi rygory natychmiastowej wykonalności co do kwoty 4 658,21 zł.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwana zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 45 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na

błędnym przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie wskazane przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę (niewykonanie planu sprzedaży, długotrwała absencja chorobowa), stanowią przyczyny niewystarczające dla rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem przez co nie spełniają wymogu określonego w dyspozycji art. 45 § 1 k.p., podczas gdy w ramach niniejszej sprawy wskazane w treści przyczyny wypowiedzenia były konkretne i rzeczywiste; (-) art. 30 § 4 k.p. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż przyczyny wypowiedzenia (niewykonanie planu sprzedaży, długotrwała absencja chorobowa), wskazane w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu z pracownikiem umowy o pracę, nie spełniają kryteriów z art. 30 § 4 k.p., podczas gdy w rzeczywistości przyczyny te są jednoznaczne i były klarownie wyeksplikowane w treści dokumentu rozwiązania umowy o pracę w taki sposób, iż nie mogły budzić wątpliwości żadnej ze stron stosunku pracy.

Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest uzasadniona, przede wszystkim wobec rażącego uchybienia Sądu Okręgowego, który uznał, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę powódce przez pozwaną nie spełnia wymogu wynikającego z art. 45 § 1 k.p., tj. brak okoliczności uzasadniających wypowiedzenie określonych w art. 30 § 4 k.p. Zdaniem skarżącej orzeczenie Sądu Okręgowego jest oczywiście niewłaściwe, ponieważ odbiega dość znacznie od linii orzeczeń Sądu Najwyższego przedstawionej w uzasadnieniu skargi kasacyjnej.

Powódka, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie, uwzględniając treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej oraz sposób jego uzasadnienia, celowym wydaje się przypomnienie, że skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcja ta powoduje, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą

okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III PK 14/15, LEX nr 17476425).

Okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób enumeratywny wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko te okoliczności, o ile zostały wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, podlegają ocenie na etapie tzw. przedsądu – na tym etapie nie podlegają natomiast ocenie podstawy skargi, o których mowa w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2016 r., II PK 141/15, LEX nr 2005655).

Z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wynika, że skarżąca uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rażącym uchybieniem Sądu Okręgowego poprzez uznanie, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę nie spełnia wymogu wynikającego w art. 45 § 1 k.p., co, zdaniem skarżącej, doprowadziło do oczywiście niewłaściwego orzeczenia, którego tezy odbiegają dość znacznie od linii orzeczeń Sądu Najwyższego w tej materii przedstawionej w uzasadnieniu skargi kasacyjnej.

Tak sformułowany wniosek nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca nie wskazała jednoznacznie ze względu, na jakie kwalifikowane okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wnioskuje o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przyjmując, że intencją skarżącej było wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na rażące naruszenie art. 45 § 1 k.p.c. (wniosek wynikający z stwierdzenia skarżącej o rażącym uchybieniu Sądu Okręgowego), w uzasadnieniu wniosku nie wykazano kwalifikowanej postaci naruszenia tego przepisu, które skutkowałoby oczywistą wadliwością zaskarżonego wyroku. Nie wystarczy w tym zakresie odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130). W sytuacji powołania się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca powinna, bowiem wykazać w wyodrębnionym wywodzie prawnym, że w sprawie doszło do kwalifikowanego (oczywistego) naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zaskarżone orzeczenie jest oczywiście wadliwe (por. przykładowo postanowienie

Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, LEX nr 2183499; czy postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2017 r., V CSK 667/16, LEX nr 2321904).

Wobec niespełnienia powyższych wymogów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika powódki o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wniosek ten został związany w wnioskiem o oddalenie skargi kasacyjnej. W odpowiedzi na skargę kasacyjną brak natomiast wniosku o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej oraz argumentacji na okoliczność braku przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Niezależnie od powyższego, wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego został zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjnej, której odpis został doręczony drugiej stronie przez Sąd Okręgowy, a nie przez pełnomocnika powódki zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. (*a contrario* do art. 132 § 2 k.p.c.) - w brzmieniu obowiązującym przed 8 września 2016 r.

Z tych przyczyn, Sąd Najwyższy nie orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.